

ပုထိုး

ဦးမလေး

အခန်း (၁)

တစ်အုပ်စုလုံး၏ မျက်ဝန်းများက “စက်ရှိန်” လက်ပေါ်ကို ကျရောက်နေကြမှန်း စက်ရှိန် ရိပ်မိလိုက်သည်။ “မြတ်စောငယ်” ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မြတ်စောငယ် က ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် ခေါင်းငုံ့သလို ရှက်သလိုလေး ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟိတ်ကောင် ... ဆက်လုပ် ... ဟိုဘက်စားပွဲမှာ ငါးဖယ်ကြော် ရှိသေးတယ်”

တဲရင့်စ်က စက်ရှိန် ပေါင်ကို ကုတ်လိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ စက်ရှိန် ဘယ်ဘက်မှ တဲရင့်စ်က ပြောတော့ ညာဘက်မှ ထွန်းဦးကလည်း အားကျမခံ ... သူတို့ လောက်မဟုတ်ရင်တောင် ... သူတို့ နီးပါး လိုက်လုပ်ပေးရတော့သည်။

ခုလဲ အတန်းထဲက သူငယ်ချင်း အေမီ အလှူကို ခြောက်ယောက်သား လာကြသည်။ မုန့်ဟင်းခါး ပန်းကန်တွေ လာချပေးလိုက်ရင်ပဲ တစ်စားပွဲလုံး ထွန်းဦးတို့ နှစ်ယောက်လက်ဖြင့် ပြည့်နေတော့သည်။ မနေသာတော့သည့် အဆုံး အင်ကြိုက်သည့် မြတ်စော အတွက် ငံပြာရည် ထည့်ပေးရသည့် ဘဝသို့ ရောက်တော့လေသည်။

“ငါတော့ စားပြီ မြတ်စော ... ဟိုလေးကောင်ကို မရှိဘူးလို့ သဘောထားလိုက်”

မြတ်စော စားဖြစ်အောင် စေတနာနှင့် ပြောကာမှ စေးစေးတို့ အဖို့ အကွက်ရသွားပြန်တော့ သည် ။

“ဟဲ့ ... ငါတို့ ကို မရှိစေချင်တဲ့ သဘောထင်တယ်”

မြတ်စောငယ်က စားပွဲအောက်မှ နေ၍ စေးစေးကို ကျိတ်ထုလိုက်သည် ။ သူတို့ က အရမ်း စ နေပြီး စက်ရှိန်သာကဖြင့် မျက်နှာတစ်ချက်မှ မပျက်တဲ့ ဟာ ... မြတ်စော ရှက်တာပေါ့။ စေးစေးတို့ ဒီလို ပြောနေကြတာတွေက ဟုတ်ပါ့မလား ... စက်ရှိန် ကြည့်ရတာလဲ ကျောက်ရုပ်ထက် ဆိုးသေး။

ချွေးပြန်လာရတာမို့ လက်ကိုင်ပဝါလေး ထုတ်ကာ မျက်နှာကို သုတ်လိုက်မိသည် ။ ပြီးတော့ မှ ဒီလက်ကိုင်ပဝါလေးက စက်ရှိန်ပေးထားတာဆိုတာ သတိရမိတာမို့ လက်အမြန် ပြန်သိမ်းပြီး စားပွဲ အောက်သို့ ဝှက်ထားလိုက်မိလေသည် ။

မြတ်စော လက်ကိုင်ပဝါကို ဖွတ်လိုက်ကတည်းက စေးစေးနဲ့ သွယ်ကိုတို့ တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ပြီးသားဖြစ်သွားရသည် ။ ဒီလက်ကိုင်ပဝါ အဆင်တူ ရောင်ကွဲ ငါးထည်ကို စေးစေးနဲ့ သွယ်ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ စိုက်ဝယ်ပြီး စက်ရှိန်က ပေးသလိုလိုနဲ့ မြတ်စောကို ပေးထားရတာလေ။ အကုန်အကျခံရကျိုးတော့ နပ်သည် ။ မြတ်စောက ဒီငါးထည်က လွဲရင် ကျန်တာ သိပ်မကိုင်ချင်တော့။ ဒီငါးထည်ကိုပဲ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကိုင်ကာ စက်ရှိန် သိမှာ ကလည်း စိုးတော့ စက်ရှိန် ရှေ့ဆို ဖွက်ဖွက်ထားတတ်သည် ။

စက်ရှိန်က ဘာဆိုဘာမှ မဖြစ်သည့်ပုံဖြင့် မုန့်ကို ငုံ့ပြီးစားနေကာ တစ်ပန်းကန်ကုန်အပြီး နောက်ထပ် တစ်ပန်းကန်တောင် ထပ်ထည့်နေပြီမို့ မြတ်စောလည်း ကိုယ်တွန်းရွှေ့ထားသော ပန်းကန်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြ

နံဆွဲယူကာ စားရတော့သည်။ ။

မြတ်စောက တစ်ဖွန်းခပ်စားပြီး တစ်ချက် နှစ်ချက်ပဲ မွှေရသေးသည်။ ။ စက်ရှိန်က ဒုတိယ ပန်းကန် ပြီးသွားလို့ တတိယပန်းကန် ပြင်နေပေပြီ။

ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ ငရုတ်သီးစပ်စပ် မုန့်ဟင်းခါးကို ကြိုက်တတ်သော စက်ရှိန်က ရှေ့နှစ်ပန်းကန်မှာ ငရုတ်သီး စိတ်ကြိုက်ထည့်စားပြီး “ရှူးရှဲ” ဖြစ်နေတော့သည်။ ။ နှုတ်ခမ်းအထက် နှင့် နှာခေါင်းပေါ်မှာ ချွေးဥလေးတွေ စီနေတာမို့ သတိမထားလိုက်မိခင်ဘဲ မြတ်စော လက်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါက စက်ရှိန်ဆီသို့ ရောက်သွားတော့သည်။ ။

စက်ရှိန်က မငြင်းဘဲ ယူသုတ်လိုက်သည်။ ။ လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ဖြန့်ကြည့်ပြီးမှ “ချစ်စရာ လေးနော်” ဟု ပြောမိရင်း ပြန်ပေးလိုက်တော့သည်။ ။ မြတ်စောက စက်ရှိန်ကို မျက်စောင်းရွယ်လိုက်သည်။ ။ သူပေးထားတာကိုများ ပြန်ဂုဏ်ယူနေသေးတယ်။

ကျန်သည့်အုပ်စုကတော့ စက်ရှိန်နဲ့ မြတ်စောကို ကြည့်ပြီး ပျော်ရွှင်ရင်ခုန်နေကြသည်။ ။

“စေးစေး ... ငါလဲ ချွေးထွက်နေတယ်ဟ ...”

“ကိုယ့်ဘာ ကိုယ်သုတ်၊ လက်ကိုင်ပဝါ မပါရင် ပုဆိုးနဲ့ သုတ်”

“ဟယ် ... ကြင်နာလိုက်တာ၊ မြတ်စောနဲ့ တော့ အပုံကြီးကွာတာပေါ့

”

မြတ်စောနဲ့ စက်ရှိန် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် “ဖျပ်” ခနဲ ကြည့်မိကြသည်။ ။ စ လာပြန်ပြီ။ ပြီးရင် မဆုံးတမ်း စကြတော့မည်

“ငါလဲ စပ်တယ် ကိုကိုရာ”

“လျှာထုတ်ထား”

“နင့်ကိုမြတ်စောဆီမှာ နှစ်လသင်တန်း တက်ခိုင်းရမယ်၊ နင်လဲ စပ်တယ်လို့ ပြောရဲ ပြော ကြည့်၊ လျှာဖြတ်ပစ်မယ်”

ထွန်းဦးစကားကြောင့် တစ်အုပ်စုလုံး ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်မိကြသည်။ မြတ်စောက ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် အုပ်ကာ ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်တုန်သည် အထိ ရယ်နေလေသည်။

“ကဲ ... အေမီ ရှာကွာ၊ ပြန်ကြရအောင်”

စက်ရှိန်ကပဲ လှုံ့ဆော်ကာ ဝိုင်းဖျက်ရသည်။ ။ အေမီ ရောက်လာတော့ စေးစေးတို့ အတုကိုယူ ကာ မြတ်စောနှင့် စက်ရှိန်ကို တွဲဖက် နောက်ပြောင်နေကြသဖြင့် စက်ရှိန်က အေမီစကားကို ဖြတ်တော့ အေမီကြောင်သွားသည်။ ။ “ပြောလို့ ဝရဲ့ လား” ဟု ဆက်ပြောလိုက်မှ စူပုပ်သွားပြီး “တော်ပါပြီ၊ ပြန်တော့” ဟု အိမ်ပေါက်ဝကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလေသည်။ ။

စက်ရှိန်တို့ အုပ်စု အေမီတို့ လမ်းထိပ်သို့ အရောက် ...

“ခဏနေကြအုံး၊ ငါ ဟိုဆိုင်မှာ ချွင်းဂမ်းမ် သွားဝယ်အုံးမယ်”

ချွင်းဂမ်းမ် အရမ်းစားကာ ပါးစပ်နှင့်ချွင်းဂမ်းမ် မပြတ်တတ်သော မြတ်စော အကျင့်ကို သိကြ သည့် တစ်အုပ်စုလုံးက ပြုံးစိစိနှင့် မြတ်စောကို တစ်လှည့် ဆိုင်လေးဆီသို့ သွားနေသော စက်ရှိန်ကို တစ်လှည့် ကြည့်ကြသည်။ ။ စက်ရှိန် ပြန်လာတော့ လက်ထဲမှာ ချွင်းဂမ်းမ်လေး နှစ်ခုနှင့် ..

“ဟိုပေါက်စနလဲ မြတ်စောနဲ့ ပေါင်းပြီးမှ ချွင်းဂမ်းမ်ပဲ အမြဲဝါးနေတယ်၊ နည်းနည်းပြတ် သွားရင် အော်တော့တာပဲ၊ ခုလဲ ... သူ့ဖို့ ချွင်းဂမ်းမ်

မပါရင် အိမ်ပေါ် မတက်ရဘူးတဲ့ ”

ပြောပြောဆိုဆို ချင်းဂမ်းမလေး နှစ်ခုကို အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်သော စက်ရှိန်ကို ကြည့်ကာ တစ်အုပ်စုလုံး မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားကြပြီး သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချလိုက်မိကြတော့သည်။ ။

ဒီသက်ပြင်းသံတွေထဲမှာ တော့ မြတ်စော သက်ပြင်းသံက အကျယ်ဆုံးပဲ ဖြစ်နိုင်လေသည်။ ။

* * * * *

“ဟဲ့ ကောင်မလေး”

အသံကျယ်ကြီးဖြင့် ခေါ်လိုက်မှ မေမေ ကြားသွားမှာ စိုးတာမို့ အသံကို ပြန်နှိမ်ချရင်း “ကျူးသံ” ဟု ခေါ်လိုက်ရသည်။ ။

“ကျူးသံလေး လို့ ခေါ်လေ”

အမယ်မင်း ... အရေးထဲမှာ များ အချစ်ခံချင် နေသေးသည်။ ။

“မြန်မြန်လာစမ်း ... ခုလာ ... ကျူးသံလေး”

ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် အော်ဟစ်လိုက်ပြီးမှ သူ့အကြိုက်လဲ လိုက်ပေးလိုက်ရသည်။ ။ နို့မို့ဆို ဒီပေါက်စမက လုံးဝကို လာမှာ မဟုတ်။

“ဘာလဲ”

မေမေတို့ တစ်အိမ်လုံးက နင်းကန်မြှောက်စားထားတာမို့ ကျူးသံက စက်ရှိန်ကိုဆို မရှိသေ ချင်။ လက်တောက်လောက်အရွယ်ကလေးနှင့် မလိုက်အောင်ပင် ပခုံးချင်း ယှဉ်ချင်လှသည်။ ။

“နင် ငါ့စာအုပ်တွေ ဆုတ်ဖြထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဟင် ... ဒါတွေ နင် လုပ်ထားတာ မဟုတ်လား”

ပြောရင်း ပြောရင်းက ဒေါသထွက်လာရသည်။ ။

“ဒါတွေကော .. ဒီမှာ ကောပဲ ... နင့်ကို ငါ့အခန်းထဲ စွတ်စွတ် မဝင်ပါနဲ့၊ ဝင်ရင်လဲ ငါ့စားပွဲ ကို လုံးဝ မထိပါနဲ့ လို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောမရလဲဟင်”

ကျူးသံ ပခုံးလေးကို ကိုင်လှုပ်ကာ အကျယ်ကြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။ သူ့အသားလေးကို နည်းနည်းထိတာနဲ့ ကျူးသံ ငိုသံကြီးက “မြ” ကနဲ ထွက်လာတော့သည်။ ။

“မေမေရေ ... နှိပ်စက်နေပြီ ... ဟီး ... ဟီး”

အမယ် ... ငိုပုံကအစ တစ်ဦးတည်းသော ညီမ ပိစိလေးမို့ ချစ်တာကတော့ အရမ်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ အချက်လေးတွေကအစ ကပ်ကပ်သပ်သပ် လိုက်ဆိုးချင်နေတာကိုတော့ ကြိမ်လုံးလေးနှင့် ရိုက်ချင်မိသည်။ ။ ကျူးသံ ခပ်ကြာကြာအောင် မအော်လိုက်ရ၊ မေမေ အပြေးအလွှား ရောက် လာပြီး စက်ရှိန် လက်ထဲက ကျူးသံကို ဆွဲခေါ်ပြီး ချီပွေ့ထား လိုက်လေသည်။ ။

“ကိုယ့်မှာ ဒီညီမလေးတစ်ယောက်ရှိတာ၊ ဒီတစ်ယောက်ပဲ နှိပ်လိုနှိပ်စက်၊ မင်းကို ကြည့်နေ တာ ကြာပြီနော် စက်ရှိန်၊ ဒီကလေးကိုပဲ လိုက်ရန်လုပ်နေတယ်၊ မင်းစိတ်ချည်းပဲ နေရာတကာ”

မေမေက ထုံးစံအတိုင်း စက်ရှိန်အပြစ်ပဲ ပုံချကာ ပူပူညီညီတွေ လာတော့သည်။ ။ စက်ရှိန် သက်ပြင်းချကာ ကျူးသံ ဆုတ်ဖြုတ်သည့် စက္ကူစတွေကို အပိုင်းပိုင်း လိုက်ကောက်ကာ ပြန်ဆက် စပ်နေလိုက်သည်။ ။

“ဒီစက္ကူတွေနဲ့ ကိုယ့်ညီမလေးနဲ့ ဘယ်ဟာ အဖိုးတန်လဲ”

“ဒါတွေက စာတွေမေမေ၊ ကျွန်တော် ကျောင်းပျက်တုန်းက မြတ်

စော ပြန်ကူးပေးထားတာ တွေ၊ စာတွေ ... စာတွေ”

“စာတွေပဲ ... ပြန်ကူးပေါ့ မြတ်စော ကူးပေးထားတာများ ၊ မြတ်စော ထိရင်ပဲ ကိုယ့်ညီမလေး ကို အပြစ်ဖို့ တာပဲ”

မဆိုင်သည့် မြတ်စောကိုလဲ ဆွဲထည့်ပြန်ကာ ပြောနေတော့သည် ။
မေမေက စက်ရှိန်ဆို သူ့ဆူဖို့ သက်သက် လူဖြစ်လာသလိုပါပဲ၊ စီးပွား
ရေး လုံးပန်းနေ၍ အမြဲလိုလို စိတ်တိုနေတတ်သော မေမေ ဒေါ်ညိုညို
က သူ့စိတ်ရဲ့ ထွက်ပေါက်အဖြစ် စက်ရှိန်ပေါ် ပုံချတတ်သည် ။ စက်ရှိန်
ကတော့ သိတတ်စကတည်းက ခုထိဆိုတော့ ရိုးနေပါပြီ။

ဒီအိမ်မှာ ဖေဖေဦးစိုးသာတစ်ယောက်ပဲ စက်ရှိန်ကို ဂရုစိုက် ပြောဆို
နေမည့်သူ ရှိသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကလည်း အလုပ်များ လှသည့် အစိုး
ရဝန်ထမ်း တစ်ဦးမို့ စက်ရှိန်နှင့် အေးအေး ဆေးဆေး တွေ့ချိန်က နည်း
သည် ။

မေမေကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲက ဆိုင်ရယ်၊ အန်တီဖြူဖြူကို ထိုင်ခို
င်းထားသော ဗိုလ်ချုပ် ဈေးသစ်ထဲက ဆိုင်ရယ် အမြတ်အစွန်းများ ဖို့
လုံးပမ်းမည်။ ဒေါသတွေ ထွက်လာရင် စက်ရှိန်ပေါ် ပုံချပြီး ဒေါသအိုးကို
ဖောက်ခွဲပစ်မည်။ ကျူးသံကို တရားလွန် အလိုလိုက်မည်။ မေမေအလုပ်
ကတော့ ဒါပဲ။ စက်ရှိန် ငယ်စဉ်ကတည်းက အိမ်စီးပွားရေး ပြေလည်ခြ
င်း မရှိဘဲ ကျူးသံလေး မွေးလာတော့ မှ စီးပွားရေး တက်လာတာဆို
တော့ ကျူးသံကို အစွဲအလန်းကြီးစွာ ချစ်ခင်နေလေသည် ။

မေမေ့ညီမ အန်တီဖြူဖြူက ပြန်တော့လည်း တစ်မျိုး၊ ငယ်ကတည်း
က သာမန်လူလောက် အသိဉာဏ်မပြည့်စုံဘဲ တစ်ဖက်စွန်းရောက်ချင်
သည့်ဘက် စွတ်ရောက်နေတတ်သူဖြစ်သည် ။ သူ့ကျတော့ စက်ရှိန်ကို
မြင်ရင်ပဲ ကြောက်သလိုလို ... ရွံ့သလိုလို။ စက်ရှိန်နှင့် စကားမပြောချင်

သလိုလိုဖြစ်နေတတ်သည်။ စက်ရှိန်ကို မချစ်ဘူးလား ဆိုတော့လဲ မဟုတ်ပြန်။ တစ်ခါတလေ ကျရင်လဲ စက်ရှိန်အခန်းထဲ ဝင် လာပြီး ချစ်ခင်မှုပြကာ မုန့်ဖိုးတွေ ပေးသွားတတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ... စက်ရှိန် လိုချင်သည့် မေတ္တာမျိုး အန်တီဖြူဆီက အပြည့်အဝ မရနိုင်ပေ။

ကျူးသံသာလေးကတော့ ... စက်ရှိန် ဆို ဗိုလ်ကျ အနိုင်ယူ ဆိုးနွဲ့လွန်းလှသည်။ တစ်ခါ တလေကျ အရမ်းချစ်ကာ ဖက်ပွေ့နမ်းရှုပ်ပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း တစ်ခါတလေကျတော့ သည်းမခံ နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်ရလေသည်။

“ကျူးသံကို ကျွန်တော့်စာတွေတော့ ယူမဆော့ဖို့ ပြောထားပါ မေမေရာ”

စိတ်ပျက်လက်ပျက် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သော သားလုပ်သူကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ညိုညို သနား သွားမိတာကြောင့် ချီထားဆဲ ဖြစ်သည့် ကျူးသံလေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ကာ ..

“ကျူးလေးက ဘာလို့ ကိုကိုစာတွေ ဆုတ်ပစ်ရတာလဲ”

“မမသန်းသန်းရီတို့ က ဆုတ်ခိုင်းလို့ ”

“ဟာ”

စက်ရှိန် ထောင်းကနဲ ဖြစ်သွားပြီး လက်ထဲက စက္ကူစတွေကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သန်းသန်းရီ ဆိုတာ အိမ်ရှေ့အိမ်က မိန်းမပဲ။ ကျူးသံကို ဘာတွေသင်ပေးတာလဲ။

ဒေါ်ညိုညိုက စက်ရှိန်ကို ဖမ်းဆွဲထားကာ ...

“လုပ်ပြန်ပြီ ... တစ်ခုခုဆို ပြုန်းစား ပြင်းစား ဒေါသတွေ တချောင်း

ချောင်းနဲ့ ၊ ဘာမှ စဉ်းစဉ်းစားစား မရှိဘူး၊ ဒါက ဘယ်လဲ”

“ဟိုမိန်းမက ... ဘာမှ မသိတတ်တဲ့ ကလေးကို ဘာတွေ သင်ပေးတာလဲ၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်မလုပ်ဘဲ သူမို့ အားအား ယားယား”

ဒေါ်ညိုညိုက ကျူးသံလေးဘက် လှည့်ပြီး ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ...

“သမီးလေးကို သန်းသန်းရီက ဘာပြောလို့ လဲ”

“ကျူးသံကိုကို ... မိန်းမယူသွားရင် ကျူးသံကို မချစ်တော့မှာ တဲ့ ... သူ့ကို ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေ ပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှ ပြန်ပေးတာတို့ ဖျက်ဆီးတာတို့ လုပ်ရမယ်တဲ့ ”

ဒေါ်ညိုညိုက ကျူးသံပြောနေပုံလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် တဟက်ဟက်ရယ်နေပေမယ့် ... စက်ရှိန် စိတ်ထဲမှာ တော့ ဒေါသတွေကို မြို့ချနေရတော့သည် ။ တောက် ... စိတ်ရှိတိုင်း လုပ်ခွင့် ရရင် သန်းသန်းရီတော့ အမှုန့်ဖြစ်သွားပြီး ကျူးသံ တင်ပါးမှာ တော့ အရှိုးရာလေးတွေ စိပ်နေလောက် ပြီ။

“ကဲ ... ကလေးက ကိုယ့်အစ်ကိုကို တိုလို့ ပဲ ... ဘာမှ အပြစ်မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ .. တော်တော် စိတ်တိုမနေနဲ့ ၊ စာတွေလဲ မြတ်စောကို ပြန်ကူးခိုင်း”

မေမေက လေသံမာမာနဲ့ ပဲ ပြောကာ ကျူးသံကို ချီလျက် ထွက်သွားတော့သည် ။ စက်ရှိန် ကတော့ ဒေါသတွေ ထိန်းရလွန်းလို့ သွေးတိုးချင်လာသည် ။ မြတ်စော လက်ရေးလေးတွေနှင့် ကူးပေးထားသည့် စာရွက်လေးတွေကို ဆက်စပ်ကြည့်မနေတော့ဘဲ အခန်းထဲက အမှိုက်ခြင်းထဲသို့ သာ အကုန်ထည့်ပစ်လိုက်တော့သည် ။ ဒါတွေ အကုန်လုံးပြန်ကူးရတော့မှာ ပဲ။ စက်ရှိန်က စက်ရှိန်တို့ မေဂျာက ရေကူးလက်ရွေးစင် ဆို

တော့ ခဏခဏ ကျောင်းပျက်ရသည်။ ။ ရုံးမှာ လည်း အားကစား သမား အဖြစ် အလုပ်ဝင်ထားပြန်တော့ ထရိန်နင်းဆင်းချိန်တွေဆို ကျောင်းပျက်ရက်က များ လှသည်။ ။

အုပ်စုထဲက ကျန်ငါးယောက်က တစ်ယောက်ချင်းတစ်လှည့်စီ စာ ကူးပေးနေကျဖြစ်လေ သည်။ ။ ကျူးသံ ငလည်မလေးက မြတ်စောလက် ရေးကို သိရှိမှတ်မိကာ ရွေးပြီး ဆုတ်ဖြထားသည်။ ။ ဒါကြောင့် မြတ်စော လာပြီဆိုလဲ ဒီပီစီမ ဖူပုပ်နေတာကိုး၊ တွေးရင်းက ဒေါသပြေပြီး ပြီးချင် လာ သည်။ ။ ညီမပီစီလေး ဆိုတော့လဲ ဒေါသထွက်ရတာ ခဏပါပဲ။ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ရှိလေတော့ အရမ်းလဲ ချစ်ရတာပါပဲလေ။

ကျူးသံ အကြောင်း တွေးမိတော့ မေမေအကြောင်းကပါ အတွေးထဲ ဝင်လာရသည်။ ။ မေမေကို နားမလည်ချင်စိတ်ကသာ “အမေပဲလေ ... ကိုယ့်သားသမီးကို ချစ်မှာ ပါ ... အလုပ်ရှုပ်လို့ စိတ်တို တာပါ” ဟူသည့် စိတ်နှင့် အမြဲပင် လွန်ဆွဲနေလေသည်။ ။ စက်ရှိန်အပေါ် စိတ်မရှည် ဒေါသထွက်တတ် လွန်းသည့် မေမေကို ... “မေမေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကြားမှာ ဘာတွေ နားလည်မှု လွဲတော့လဲ” ... ဟု အော်ဟစ် မေးမြန်းလိုက်ချင်မိ လေသည်။ ။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အိမ်ရှေ့ခန်းကို ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ကျူးသံသာ လေးက သူငယ်တန်း ဖတ်စာ စာအုပ်ကို ကိုင်ကာ အော်ကျက်နေလေသ ည်။ ။ ချစ်စဖွယ် အသံလေးနှင့်မို့ နောက်ကနေ ကျူးဖက်ကာ ပါးနုလေး ကို တအား ရှိုက်နမ်းပစ်လိုက်သည်။ ။

“သွား ... သွား”

ကျူးသံက ခုန စက်ရှိန် သူ့ကို ကိုင်လှုပ်ထားတာကို အမျက်ပြေသေး ဟန် မတူ။ ။ စက်ရှိန်ကို ကုတ်ခြစ် ကန်ကျောက်ကာ လက်ထဲက ဖတ်စာ

အုပ်ကို အဝေးသို့ လွှင့်ပစ် လိုက်လေသည်။ ။ စက်ရှိန်တို့ စာမေးပွဲပြီး နီးပြီဆိုတော့ ကျူးသံသာလေးလည်း ဒုတိယ အစမ်းနှင့် နီးနေပြီ။ စိတ် ကောက်တာနဲ့ ကျက်လက်စ စာအုပ်လေးကို လွှင့်ပစ်သော ကျူးသံကိုကြည့်ကာ ရယ်ပြီး စာအုပ်ကို သွားပြန်ကောက် ပေးလိုက်သ ည် ။

“မယူဘူး ... သွား ...”

စာအုပ်ကို ဒုတိယအကြိမ် လွှင့်ပစ်ပြန်တော့ စက်ရှိန် “ဟင်း” ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်ကာ သွားပြန်ကောက်ပေးရပြန်သည်။ ။ ဒီတစ်ခါမှာ တော့ ချက်ချင်းကြီး ပြန်မပေးသေးဘဲ ကျူးသံ ကုတ်ထား၍ စပ်ဖျင်းဖျင်း ဖြစ်နေသော ပါးပြင်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ “ကြည့်စမ်း ... ကိုကို နာသွားပြီ၊ မသနားဘူးလား” ဟု မေးလိုက်သည်။ ။

ကျူးသံက “မသနားဘူး” ဟု အာခေါင်ခြစ်အော်ကာ စက်ရှိန်လက် ထဲက စာအုပ်ကို လာဆွဲ လုပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်ပြန်လေသည်။ ။

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေး”

ဒီတစ်ခါတော့ စက်ရှိန် စိတ်တိုသွားရပြီ။ အစ်ကို လုပ်သူကော ကျောင်းစာကိုပါ မလေးမစား လုပ်တာတော့ စက်ရှိန်မခံနိုင်။ ကျူးသံကို အော် ငေါက်ရင်း လက်သီးဆုပ်ဖွဖွဖြင့် ခေါင်းကို ထုလိုက် မိသည်။ ။

“ဝါး ... ကိုကို ထုတယ်”

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး လုပ်မိရင် ထွက်ပေါ်လာနေကျ ကျူးသံ ငိုသံပြပြ နောက်မှာ မေမေ့အသံက ကပ်ပါ လာတော့သည်။ ။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ ဟေ .. လုပ်နေပုံကိုက သွေးမတော် သားမစပ်

တာ ကျနေတာပဲ။ စက်ရှိန် ရေ ဒီအတိုင်း ဆက်နှိပ်စက်နေရင်တော့ ကလေး သေဖို့ ပဲ ရှိတော့တယ်။ ကလေးတော့ အသေမခံနိုင် ဘူး၊ မင်းဆုံးဖြတ်၊ ကလေးသည်းညည်းမခံနိုင်ရင်တော့ ဒီအိမ်မှာ မနေနဲ့ ဟေ့”

မေမေ့ ထုံးစံအတိုင်း အသေးကို အကြီးချဲ့ကာ အိမ်မှာ မနေနဲ့ ၊ ဘာညာအထိ ဖြစ်လာတော့ သည် ။ စက်ရှိန် အံကြိတ်ကာ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့သည် ။ စိတ်ပြေသွားဖို့ အကောင်းဆုံးကတော့ ဟိုဘက်လမ်းက မြတ်စောငယ်တို့ အိမ်ကိုသွားပြီး မြတ်စော မေမေနဲ့ မြတ်စောရဲ့ အေးချမ်းလှတဲ့ စကားသံတွေကို ထိုင်နားထောင်နေလိုက်ဖို့ ပါပဲ။

မြတ်စောမေမေ ပြောပြတဲ့ မိခင်မေတ္တာ ဆိုတာတွေကို ထိုင်နားထောင်ရင်း စီးပွားရေးကိစ္စ ကြောင့် အမြဲစိတ်တိုနေတဲ့ မေမေ့ကိုလည်း သနား ... နားလည်ကာ ချစ်ခင်လာရသည် ။ သားကြီး ဩရသ တစ်ယောက်အနေနဲ့ မိခင်ကို နားခိုင်းပြီး စီးပွားရေးကိစ္စထဲ ခြေစုံပစ် ဝင်ချင်လာမိလေသည် ။

ဒါဆိုရင်လဲ ခါတိုင်း မေမေ စိတ်ပြေနေချိန်မှာ ပြောနေကျအတိုင်းပဲ “မေမေတို့ မှာ ချောင်လည် သားပဲ စက်ရှိန်ရယ်၊ ကျောင်းသာ အေးအေးဆေးဆေး တက်၊ အားကစား ထူးချွန်အောင်လုပ်၊ ကြားလား” လို့ နည်းနည်းဖျော့တော့ အေးဆေးတဲ့ လေသံလေးနဲ့ ပြန်ပြောအုံးမှာ ပဲ မဟုတ်လား မေမေရယ်။

စက်ရှိန်ကတော့ ကြုံရလွန်းလို့ အစီအစဉ်တွေကို အလွတ်တောင် ရနေရပြီလေ။

